

Samen met elkaar Omhoog

SaMON 1^e beleidsnota 2008-2012

1. Inleiding

De Nederlandse Marrons hebben altijd een sterke band gehad met hun gebieden van afkomst, het Surinaamse Binnenland. Wetende als geen ander hoe groot de achterstelling en achterstand van deze bevolkingsgroep en hun woongebieden zijn, hebben zij zich in Nederland ingezet voor betere ontwikkelingskansen voor en toekomst van hun oorspronkelijke woongebieden. In hun pogingen deze doelstellingen te realiseren, hebben zij verschillende los van elkaar opererende organisaties in Nederland opgericht, meestal gericht op een bepaald (stam)woongebied in Suriname. De leiders van deze organisaties kenden elkaar, maar er werd niet structureel samengewerkt. Wel hebben de leiders de noodzaak voor samenwerking altijd onderschreven, maar verder dan de gezamenlijke organisatie en viering van de Dag van de Marrons in Utrecht, kwam men echter niet.

De bizarre droogte van 2005 heeft de in Nederland wonende Marrons, hun organisaties en de wereld, geprobeerd de kwetsbaarheid van het Binnenland van Suriname en haar inwoners te tonen. Maar vanwege het ontbreken van het acute karakter van deze ramp, en van faciliteiten om zelf als inwoners van het Binnenland aan de wereldbel te trekken, is de boodschap van deze droogte niet verder doorgeklonken dan de huiskamers van families en vrienden in Nederland.

In tegenstelling tot de droogte van 2005, was de watersnoodramp van 2006 acuut, en door de meeste mensen zelfs voor onmogelijk gehouden. Van het ene op het ander uur lagen kostgronden en dorpen langs de verschillende revieren meters onder water, iets dat zich niet eerder in deze mate had voorgedaan.

Elke marronorganisatie probeerde wat te doen voor zijn woon- of stamgebied. Maar gauw bleek dat coördinatie van de verschillende acties noodzakelijk was. Op een bijeenkomst hierover in Oase Utrecht kwam men niet verder dan uitwisseling van informatie en bilaterale afspraken. Deze bijeenkomst en wat er daarna zou volgen, hebben de marronorganisaties en andere organisaties die bezig zijn met verbetering van marronleefgemeenschappen, de noodzaak voor structurele samenwerking doen beseffen. De vereniging van Samenwerkende Marron Organisaties in Nederland, afgekort SaMON, is uit die noodzaak ontstaan.

SaMON is een samenwerkingsverband van 11 Nederlandse Marronorganisaties. Alle lidorganisaties hebben als gemeenschappelijke doelstelling: de verbetering van marronleefgemeenschappen én de positie van de individuele Marrons in en vanuit Nederland, Suriname en Frans Guyana.

Het bestuur van SaMON heeft van de ledenvergadering de opdracht om voor 2008 - 2012 een beleidskader te ontwikkelen en ter vaststelling in 2007 aan de ledenvergadering voor te leggen. De voor u liggende beleidsnota vormt het bovenbedoelde beleidskader, en wil op een zo helder mogelijke manier aangeven wat SaMON in de komende 5 jaar wil gaan doen.

Als organisatie die nauwe contacten heeft met het Binnenland en Paramaribo, weet SaMON hoe groot de noden van de Marrons zijn. Als wij die als uitgangspunt zouden kiezen, zouden wij veel tegelijk willen doen. Maar de realiteit dwingt ons om keuzes te maken en prioriteiten te stellen. Ons uitgangspunt daarbij is niet zo zeer de grootte of urgentie van een nood, maar meer wat voor ons behapbaar is. We zullen wel waar, naar ons oordeel nodig is, aangeven waarom wij bepaalde dingen doen en anderen ook wel belangrijk vinden, maar niet (zelf) oppakken.

2. Algemene beleidsuitgangspunten

SaMON streeft naar behoud en verdere ontwikkeling van marrongemeenschappen en hun cultuur en positieverbetering van de Marrons. SaMON koestert de verworvenheden van de voorouders van de Marrons en wil die waar nodig en mogelijk verder ontwikkelen en inzetten t.b.v. de Marrons en de samenlevingen waarin zij leven.

SaMON ziet het Binnenland van Suriname niet als een eiland in Suriname of in de wereld, maar als een deel van Suriname en de wereld dat naar aansluiting met behoud van de eigen cultuur smacht. En bovenal ziet SaMON de Marrons als wereldburgers, die net als anderen medeverantwoordelijk zijn voor deze wereld.

SaMON kiest als instrument een duaal beleid gericht op ontsluiting, toegankelijk/ontvankelijk maken van marrongemeenschappen voor nieuwe duurzame ontwikkelingen en technologie enerzijds, en anderzijds investering in de individuele Marrons (human capital) om hem/haar beter in staat te stellen zichzelf en de omgeving van binnenuit verder en duurzaam te ontwikkelen.

SaMON is de bundeling van Marronorganisaties in Nederland die bovengenoemde basis beleidsuitgangspunten hebben onderschreven en bovendien tot de conclusie zijn gekomen dat:

- a. Structurele aanwezigheid van marronorganisatie op diverse niveaus, Europees en internationaal, waar beleid wordt voorbereid en of gemaakt dat invloed kan hebben op de instandhouding en verdere ontwikkeling van de marrongemeenschappen;
- b. Eenheid onder de Marrons wordt geconsolideerd en verder ontwikkeld tot gezamenlijk optrekken;
- c. Institutionele versterking van lidorganisaties van SaMON wordt nagestreefd;
- d. SaMON beleidsformulerende en beleidsuitvoerende taken heeft tbv zichzelf en de lidorganisaties;
- e. Een centraal secretariaat in Nederland en in Suriname nodig is;
- f. SaMON een instrument is t.b.v. de lidorganisaties in hun streven naar eenheid, behoud en verdere ontwikkeling van marrongemeenschappen en positieverbetering van Marrons.

3. Internationale samenwerking

Door de moderne technologie en andere ontwikkelingen wordt de wereld om ons heen steeds kleiner; de wereld komt als het ware naar ons toe. Deze ontwikkelingen voltrekken zich in een razend tempo. Veel mensen kunnen ze niet (meer) bijhouden, met name zij die in de traditionele woongebieden wonen, ontberen nog de meest basale technologie en infrastructuur.

Aan de andere kant wonen er veel Marrons buiten de traditionele woongebieden waar wel toegang is tot de moderne technologie. SaMON zal samen met hen nagaan welke gezamenlijke rol en bijdragen er daaruit t.b.v. de traditionele woongebieden ontwikkeld kunnen worden.

De Marrons die buiten de traditionele woongebieden wonen hebben aangetoond belangrijke bijdragen aan hun families te leveren, en hebben daarmee een rol van betekenis in de verdere ontwikkeling van de oorspronkelijke woongebieden in Suriname. SaMON zal nagaan hoe deze betrokkenheid in het kader van Marron Internationale Samenwerking kan worden verdiept en vergroot.

De marrongemeenschappen in Suriname zijn weliswaar ten opzichte van het kustgebied achtergesteld, verkeren daardoor in een situatie van achterstand, wonen vaak in erbarmelijke omstandigheden in Groot-Paramaribo, maar zij hebben hun culturele

hulpbronnen weten te behouden en daardoor uniek in de wereld. SaMON zal nagaan waar duurzame branden van deze hulpbronnen binnen internationale samenwerking mogelijk is.

SaMON wil met internationale samenwerking de geconstateerde achterstelling en achterstand doorbreken, bestaande mogelijkheden beter benutten en nieuwe ontwikkelen en inzetten. En legt daarbij vooral de nadruk op het investeren in human en social capital (o.a. goed en vroege toegang tot onderwijs, ouderenparticipatie in het onderwijs, vakopleiding), evenwichtige gemeenschapsofbouw en -ontwikkeling (o.a. upgrading van het bestuurlijke vermogen van het traditioneel gezag, ouderenzorg, preventief jeugd en jongerenwerk en duurzame economische activiteiten gericht op inkomens- en voedselzekerheid). Deze en andere taken zullen wij graag waar nodig samen met gelijkgerichte organisaties oppakken en uitvoeren.

Voor SaMON is internationale samenwerking een middel dat groepen en samenlevingen met elkaar verbindt waardoor individuen, groepen en samenlevingen over en weer in beweging komen en zich inzetten voor duurzame ontwikkeling van zichzelf en hun woongemeenschap.

4. Het Binnenland van Suriname en haar inwoners: een analyse vd huidige context

Er bestaat geen officiële definitie of afbakening van het Binnenland van Suriname. In het Meerjaren Ontwikkelingsplan (MOP)¹ van de regering wordt aangegeven dat hieronder wordt verstaan 'die delen van het grondgebied waar de bevolking overwegend in stamverband in het oorspronkelijke stamgebied woont'. Administratief omvat het Binnenland de districten Marowijne, Brokopondo, Sipaliwini. Maar de districten Wanica (Santigrón, Bernhardtorp) en Para (Haarlem en de Inheemse dorpen) hebben ook veel te maken met het "Binnenland".

Het traditioneel Binnenland (zonder de districten Wanica en Para) beslaat maar liefst 80% van het oppervlak van Suriname en bijna 15 miljoen hectare. In dit uitgebreide gebied wonen 65.000 personen (Volkstelling 2004). Er houden zich volgens sommige schattingen ook 20.000 Brazilianen op in het Binnenland, de meeste illegaal en op zoek naar goud.

De bevolkingsdichtheid van het Binnenland is derhalve zeer laag en het gebied kent haast alleen kleine en zeer verspreid liggende dorpen die doorgaans moeilijk bereikbaar zijn. De dorpen liggen meestal langs rivieren die vaak nog steeds de enige transportlijn vormen. De rivieren zijn lang en moeilijk bevaarbaar door stroomversnellingen, rotsen en grote verschillen in waterstanden in de droge en natte tijd. Het Binnenland kent nauwelijks wegen en de bestaande onverharde wegen zijn door het klimaat (zware regenval) en gebrek aan onderhoud lang niet altijd te gebruiken. Bij een aantal dorpen zijn kleine vliegveldjes aangelegd, maar transport via de lucht is voor de meeste bewoners van het Binnenland niet betaalbaar. De uitgestrektheid van het gebied, het gebrek aan infrastructuur, de beperkte omvang van de bevolking en de grote mate van verspreiding maken het bereiken van een voldoende niveau van economische ontwikkeling zeer moeilijk.

Het Binnenland wordt traditioneel bewoond door twee bevolkingsgroepen; ten eerste de Inheemsen de meest oorspronkelijke bewoners die reeds vele duizenden jaren hun woongebied in het bos hebben en anderzijds de Marrons, de nakomelingen van slaven die zichzelf van slavernij hebben bevrijd en leefgemeenschappen (dorpen) hebben gesticht. De Marrons wonen in stamverband in dorpen langs de Surinamerivier (Saamaka), de Cottica (Okanisi of Ndyuka), de Marowijnerivier (Okanisi, Pamaka en Aluku), Boven-Saramacca en de Coppenerivier (Matawai en Kwinti's). Zij vormen samen zes stammen met een eigen

¹ MOP 2006-2011

geschiedenis en cultuur maar ook met overeenkomsten en een deels gemeenschappelijke identiteit².

In totaal telt Suriname ruim 72.500 Marrons waarvan de helft, 36.000, in het Binnenland woonachtig is (in de drie districten die traditioneel tot het Binnenland gerekend worden en Wanica en Para). 1/3 van de Marrons van Suriname woont inmiddels in de hoofdstad (23.000) en de rest woont verspreid in andere districten. Daarnaast wonen er naar schatting 37.200 Marrons in Frans Guyana en 40.000 in Nederland.

4.1 Historie van de Marrons

De Marrons hebben voor en na de ontworsteling uit het slavernijstelsel in staat van oorlog geleefd met de koloniale bestuurders, en mede door de ontoegankelijkheid van de woon- en leefgebieden, in volledig isolement geleefd. De Marrons hebben toentertijd zelf ook bewust gekozen voor geïsoleerdheid uit veiligheidsoverwegingen.

Vanaf 1760, het jaar van het eerste standgehouden vredesakkoord³ met de koloniale bestuurders, begon een periode van toenemende, maar behoedzame inschakeling in de koloniale samenleving door o.a. erkenning van elkaars gezag op het eigen grondgebied. Deze "staat in een staat" situatie werd o.a. uitgevoerd en in standgehouden door een pasjessysteem enerzijds, en anderzijds door het bestuursstelsel van binnenlandse dignitarissen met voor elke stam een Grootopperhoofd (Gaanma), Opperhoofden (Kabitin) en assistenten (Basia).

Na de algemene afschaffing van de slavernij in 1863, en daarmee ook het pasjessysteem, kon elke Marron zich vrij bewegen in de koloniale maatschappij. Hierdoor nam het contact met het koloniale machtscentrum toe, maar dat leidde niet tot doorbreking van het isolement. De koloniale bestuurders bleven de Marrons en hun woongebieden zien als een "staat in een staat", de Marrons hadden trouwens ook dezelfde perceptie. De invoering van het algemene kiesrecht in 1948 is illustratief voor deze zienswijze, namelijk dat dit recht voor iedereen gold, behalve voor de Marrons. Pas in 1963 werden zij toegelaten tot het algemene kiesrecht.

Het Binnenland is in de periode vanaf 1986 verwickeld geraakt in een gewapend conflict, meer bekend als de Binnenlandse Oorlog, tussen enerzijds het Jungle Commando (o.l.v. Ronny Brunswijk, nu parlementslid) en het Nationaal Leger anderzijds (o.l.v. Desi Bouterse, nu ook parlementslid).

Hoewel de strijd van het Jungle Commando verschillende oogmerken had, waaronder het herstel van de parlementaire democratie, plaatste men tevens de ontwikkelingsproblematiek van het Binnenland en de binnenlandbewoners op de voorgrond. Tijdens de onderhandelingen over vrede tussen het Jungle Commando en de Staat, werd onder meer de status van de in de koloniale tijd met de Marrons gesloten vredesverdragen ter sprake gebracht. Er is nog steeds een zekere mate van onduidelijkheid (zie toespraak van Gaanman Belfon Aboikoni bij de hogeschool InHolland in het kader van de viering van de Dag van de Marrons, 10/10/07) en ontevredenheid hierover bij de Marrons te bespeuren.

De oorlog heeft de al slechte positie van het Binnenland verder verzwakt. Leerkrachten en een deel van het medische personeel vluchtten naar veilige oorden in Paramaribo en scholen en sommige medische posten werden onbeheerd achtergelaten. Dankzij de lokale en andere krachten is een deel van het medische werk met steun van de lokale bevolking overeind gebleven, maar het niveau en kwaliteit van de zorg was zo laag, dat het in sommige gevallen niet verantwoord was om ermee door te gaan.

² De verdere behandeling van het Binnenland hier zal gedaan worden vanuit het perspectief van de Marrons.

³ Deze sterk verouderde traktaten vormen tot de dag van vandaag de grondslag voor de verhouding tussen de overheid en de Marrongemeenschappen.

Het onderwijs dat al niet goed functioneerde, was praktisch van de kaart. Zelfs het voor het Binnenland speciaal gecreëerde onderwijs met laag gekwalificeerde leerkrachten (de Bosland Akte, die voor Paramaribo en omstreken niet gold) trok weg. Na de burgeroorlog heeft een deel van deze ongekwalificeerden een upgrading gehad tot bevoegde leerkrachten. Hierdoor werden zij aantrekkelijk voor het onderwijs in Paramaribo en zijn ook daar blijven werken.

De discontinuïteit die als gevolg van de oorlog is ontstaan, heeft ertoe geleid dat hele generaties kinderen geen primair onderwijs hebben genoten en nu als analfabeten in Paramaribo e.o. hosselen. De oorlog heeft bovendien de trek naar Paramaribo versterkt. Met name ouderen die tijdens de oorlog geen AOV konden ontvangen en verstoken waren van hulp van hun kinderen uit het kustgebied en de onmogelijkheid en gevaar om heen en weer te reizen, zijn in grote getale naar Paramaribo vertrokken en ingetrokken bij families die echter zelf economisch nauwelijks het hoofd boven water konden houden. Ook is de oorlog gepaard gegaan met vluchtelingen. Zo zijn de bewoners van platgebrande dorpen en kampen naar Paramaribo en Frans Guyana gevlucht.

Daarnaast heeft het optreden van gewapende jonge mannen geleid tot normvervaging. Men kon respect afdwingen met het geweer. Dit heeft een enorme negatieve impact gehad op het traditionele bestuursstelsel en aantasting van het gezag van de dignitarissen. Woorden telden niet meer, maar het geweer! Wie het geweer had was de baas.

Na de oorlog moesten de ex-soldaten zichzelf resocialiseren zodat zij weer konden worden opgenomen in de Marronsamenlevingen in het Binnenland. Dat is wel bij een klein deel⁴ gelukt, maar de overgrote meerderheid van de ex-soldaten is, zonder resocialisatie, naar Paramaribo vertrokken. In Paramaribo was en is geen instelling die zich serieus om hen bekommerde. Hun organisatie, het Jungle Commando hield, met het tekenen van het vredesakkoord op 8 augustus 1992, op te bestaan. Het grote doel voor Suriname, de terugkeer naar parlementaire democratie, was bereikt; voor de kleine vechters was er geen plaats meer, de oude etnische politiek kon zich weer herstellen.

4.2 Economie

De Marrons leefden traditioneel grotendeels zelfvoorzienend. Dat wil zeggen dat men produceerde wat men nodig had om te leven. Van overschot was er meestal geen sprake. De economie omvatte traditioneel de zwerfandbouw (shifting cultivation), jacht, visvangst, vrachtafvoer, houtkap, ecotoerisme en geld verdienen in het kustgebied om westerse producten / goederen te kopen en op te slaan in Binnenland. Tegenwoordig wordt zelfvoorzienend economie gecombineerd met geldmarkteconomie.

Door de toenemende bevolkingsdruk en het systeem van zwerfandbouw, waarbij opengekapte kostgronden gedurende twee jaar worden bewerkt en vervolgens 15 jaar worden verlaten om te herstellen, wordt de afstand tussen de kostgronden en het dorp steeds groter. Door de bevolkingsdruk worden de kostgronden op grotere afstanden van het dorp aangelegd, of men keert eerder dan die 15 jaar terug naar oude kostgronden waardoor de regeneratieperiode korter wordt. Een kortere herstelperiode van de grond heeft negatieve gevolgen voor de vruchtbaarheid en de voedselproductie.

Recentelijk is goudwinning een herleefde economische activiteit geworden. Lokale mannen moeten het opnemen tegen internationale bedrijven (o.a. Cambior, nu IAMGOLD) en Brazilianen. In sommige gevallen zijn de lokale mannen verdreven door de buitenlandse bedrijven en Brazilianen. De spanningen lopen soms zeer hoog op.

⁴ Geeft wel spanning in de dorpen. De dorpingen hebben grote moeite met ex-soldaten die tijdens de oorlog anderen, waaronder dorp- en stamgenoten, hebben gedood. Traditioneel zouden zij naar het kustgebied zijn verbannen.

Een ander probleem met de goudactiviteiten in de leef- woongebieden van de Marrons, is de vervuiling van het drinkwater (rivier- en kreekwater) en vis door kwiklozingen. Dit probleem is zo groot geworden dat er diverse organisaties alarm hebben geslagen. De problematiek rondom de goudactiviteiten heeft de druk verhoogd om de leef- en woongebieden te verlaten.

Kleinschalig ecotoerisme vormt de laatste jaren een nieuwe economische activiteit. Er is een aantal toeristische oorden ontwikkeld voor buitenlandse toeristen. Lokaal worden er culturele activiteiten aangeboden tegen betaling, en de transportsector verdient er ook wat aan. Ecotoerisme kan een vorm zijn voor duurzame benutting van cultuur en natuur in het Binnenland.

4.3 Politiek

Door invoering van het kiesrecht ontstonden politieke partijen voor de volksklasse: Creolen, Hindoestanen en Javanen. Hierdoor hebben deze groepen meer politieke ervaring kunnen opdoen dan de Marrons. Doordat de Marrons geen eigen politieke partijen hadden en niet tot de drie grootste etnische groepen behoorden, werden zij door Creoolse partijen als stemvee gebruikt, waardoor zij de facto alleen actief kiesrecht hadden, maar nog geen passief kiesrecht. Dat zou tot 2005 duren⁵.

In 2005 was het de eerste keer in de geschiedenis van Suriname dat de Marrons met eigen politieke partijen mederegeringsverantwoordelijkheid op basis van stembusresultaat konden dragen. De Marronpartijen zijn echter jong, en hun leiders zijn wel capabele en ervarende mensen, maar op politiek vlak op regeringsniveau, hadden zij zich niet eerder begeven. Dit geldt in sterkere mate ook voor het traditionele bestuur dat hun ruggesteun zou willen geven, maar niet bekend is met het bedrijven van politiek op deze manier (democratisch) en op regeringsniveau.

4.4 Toegang tot basisvoorzieningen

Basisvoorzieningen in Binnenland beperken zich tot onderwijs en eerstelijnsgezondheidszorg, zijn bovendien schaars en waar ze wel aanwezig zijn, functioneren ze niet optimaal. Door het vestigingspatroon liggen de dorpen soms ver van elkaar. Dit bemoeilijkt het aanbieden van voorzieningen voor alle dorpen. In sommige regio's zijn wel onderwijs en gezondheidszorg aanwezig, maar de bewoners en kinderen moeten dan soms uren varen om deze voorzieningen te bereiken. Dit is een te grote belemmering voor vooral kinderen in de onderbouw van de basisschool. De aansluiting van kinderen op het basis onderwijs is ook een structureel probleem.

De kinderen die wel naar school kunnen, komen zo van hun "hut" in de eerste klas terecht. De voertaal in de eerste klas is Nederlands, of in combinatie met het Surinaams, maar de kinderen spreken thuis geen van deze talen. Dit structurele probleem blijft de kinderen achtervolgen, wordt niet ingehaald, en zo start en verlaat het Marronkind in het Binnenland de basisschool met een achterstand.

Een gevolg is dat de meeste kinderen de vergelijkbare Cito-toets niet halen. Gecombineerd met het gebrek of afwezigheid van goede opvang in het kustgebied, zijn zij klaar voor de hosseleconomie in Paramaribo en Frans Guyana.

Voorts werken deze diensten met laag gekwalificeerde krachten, wat een extra structurele achterstelling betekent ten opzichte van andere delen van het land. Verder is de beschikbaarheid van elektriciteit zeer gebrekkig en de radio-ontvangst zeer slecht. Bovendien ontbreken Internet, kranten, bioscoop, telefoon, etc. Het ontbreken van deze voorzieningen

⁵ De Marrons hebben eerder de APB, en de PBP en later de BEP (in 1973) gehad, alleen was het vertrouwen en bewustwording nog niet op het niveau van 2005 (drs. D.Abiamofo, juni 2007)

versterkt het isolement van het Binnenland in de 21^e eeuw en maakt toegang tot voorzieningen die via de media worden aangeboden, onmogelijk. Mede hierdoor is het voor personeel in het onderwijs en de medische zorg zeer onaantrekkelijk Paramaribo te verruilen voor het Binnenland.

Voor het onderwijs in het Binnenland is de zogenaamde Bosland Akte in het leven geroepen, om het structurele tekort aan beschikbare leerkrachten voor het binnenland tijdelijk op te vangen. Deze leerkrachten zijn vaak zeer laag opgeleid met soms alleen enkele jaren voortgezet onderwijs of de lagere school. Toch lukt het niet om de scholen in het Binnenland permanent te bezetten. Hiervoor is een aantal oorzaken, naast de eerder genoemde, aan te wijzen.

Op de eerste plaats het isolement van het Binnenland. Op het gebied van recreatie (behalve de natuur) en vermaak, ontbreken alle denkbare faciliteiten en ook zijn er vaak geen voorzieningen voor elektriciteit.

Ten tweede zijn er voor de leerkrachten geen verdere studiemogelijkheden. Vaak start een leerkracht met de akte van bevoegde onderwijzer om daarnaast in de avonduren door te leren voor de hoofdkate en de akte voor Lager Onderwijs (LO-akte). In het Binnenland hebben de meestal beginnende leerkrachten deze mogelijkheden niet.

Op de derde plaats zijn er weinig mogelijkheden voor bijverdiensten. In Paramaribo hebben de leerkrachten vaak bijbaantjes, bij voorbeeld als taxichauffeur om het gezinsinkomen op korte termijn op peil te houden. Dit ontbreekt helemaal in het binnenland.

En tot slot, er zijn geen goede dienstwoningen beschikbaar. Soms moeten leerkrachten in hutten zonder elektrische stroom worden ondergebracht of in bouwvallig geworden dienstwoningen. Er is geen onderhoudsplan voor de dienstwoningen, met het gevolg dat ze snel bouwvallig worden. En ook is het salarisverschil met Paramaribo te gering om extra aantrekkingskracht uit te oefenen op leerkrachten die eventueel bereid zouden zijn het Binnenland in te gaan.

De basisschool, als er een is, is de enige vorm van onderwijs in het Binnenland. Er is geen enkele vorm van vervolgonderwijs. Een gevolg hiervan is dat kinderen al op zeer jonge leeftijd naar Paramaribo moeten gaan en de vertrouwde omgeving moeten verlaten. In Paramaribo komen zij terecht bij familie, die ze soms niet eerder hebben gekend. Kinderen die geen familie in Paramaribo hebben, gaan er toch op den duur heen en zoeken dan hun heil in de informele sector van de economie en belanden vaak direct in de marginaliteit van de samenleving.

Een deel van de kinderen dat in eerste instantie door familie is opgevangen, belandt later toch in de marginaliteit omdat de huisvesting en, hieraan gerelateerd, de inkomenssituatie van de familie slecht zijn.

Gezondheidszorg is een verantwoordelijkheid van de centrale overheid. In regio's waar de aanwezigheid van de overheidsorganisaties zwak is, is de gezondheidszorg gedelegeerd aan NGOs, zoals bij voorbeeld de Primary Health Care (voorheen: de medische zending) in het Binnenland. Gedwongen door de eerder beschreven omstandigheden, startte de Medische Zending in de jaren zeventig van de vorige eeuw met het opleiden van lokale krachten die het basisonderwijs met succes hadden doorlopen en geen opvangmogelijkheden in Paramaribo hadden. Dankzij deze lokale krachten is het medische werk in tact gebleven. Er is geen specialistische en tandheelkundige hulp in het Binnenland aanwezig. Hiervoor moet men naar de hoofdstad.

De migratiearbeid naar Paramaribo, de goudvelden en Frans Guyana maakt dat mannen soms terugkeren met SOA., w.o. ook HIV/AIDS. De aanwezigheid van Brazilianen en anderen uit de goudvelden in de woongebieden, maken de voorlichting moeilijk, o.a. vanwege het toegenomen personenverkeer en de gebrekkige registratie. Wat ook een rol speelt bij de bestrijding van SOA is dat de voorlichting nauwelijks aansluit bij de cultuur van

de Marrons. De bestrijding van SOA wordt extra bemoeilijkt door analfabetisme onder de Marrons, het ontbreken van massacommunicatie en –media, en de taboes rondom het onderwerp.

Sommige mensen denken dat het beter is als hun omgeving geen kennis draagt van hun besmetting, want dan totaal isolement worden voorkomen. Verder zijn er bepalingen in de Surinaamse strafwetgeving die seksuele voorlichting de jure strafbaar maken.⁶ En tot slot wordt HIV-/AIDS-besmetting soms als roddel gebruikt om sociale uitsluiting van een persoonlijke vijand te bewerkstelligen.

De burgeroorlog heeft zowel het onderwijs als de medische zorg zware klappen toegebracht. Klappen die deze sectoren, en het Binnenland in het geheel, nog niet te boven zijn gekomen.

Huisvesting is een groot probleem voor met name de bejaarden. Zij die dat op tijd hebben zien aankomen en financiële middelen ervoor hadden, hebben de palmdaken van hun hutten vervangen door zinkplaten. Wie dat niet heeft kunnen doen, en in Binnenland is blijven wonen, heeft een groot probleem: 'samen wegrotten met de palmdaken van je hut.'

4.5 Cultuur en communicatie in het binnenland

4.5.1 Cultuur van de Marrons

De cultuur van de Marrons is verweven met het bestuur (traditioneel bestuur), religie, ziek en gezond zijn, en filosofie. Voor de Marron heeft de onzichtbare wereld invloed op de materiele wereld, en omgekeerd. De bestuurders zijn in principe ook geestelijken omdat zij op voordracht en instemming van de voorouders zijn geordend, naast de specialist geestelijken. Ziekte ontstaat door onevenwichtigheid tussen de materiele en de onzichtbare wereld. Tegenover het overtreden van normen die deze twee werelden reguleren, staan de dood en ziekte als sanctie. M.a.w. wie ziek is raadpleegt een lichamelijke en een geestelijke dokter⁷. Alles dat met gezondheid en ziekte te maken heeft, moet vanuit deze zienswijze worden benaderd, wil het duurzame effecten hebben.

De ordeningsprincipes van de marrongemeenschappen worden gevormd door het matrilineaire verwantschapssysteem. Het matrilineaire verwantschapssysteem beïnvloedt vrijwel het gehele leven van de Marrons: hun onderlinge relaties, het vestigingspatroon, het landbezit, de verdeling van politieke en religieuze functies, etc.

De twee belangrijkste verwantschapsgroepen binnen dit systeem zijn de Lo en de Beeh. De Lo, of de matriclan, omvat afstammelingen van degenen die ten tijde van de marronage uit een bepaald plantagegebied komen. Beeh ("baarmoeder"), matrilineage, is differentiatie binnen een Lo.

De traditionele arbeidsverdeling tussen man en vrouw, is dat de mannen de kostgronden openkappen en dat vrouwen en kinderen die bewerken. De mannen verblijven voor steeds langere tijd in Paramaribo en Frans Guyana, hierdoor zijn de vrouwen genoodzaakt ook deze taken over te nemen, of ook naar Paramaribo of Frans Guyana af te reizen.

4.5.2 Bestuur en traditioneel gezag

De eenheidsstaat Suriname kent verschillende bestuurssystemen. Naast het nationale bestuurssysteem dat als zetel de hoofdstad Paramaribo heeft, bestaan de gezagsstructuren van de Inheemsen en de Marrons.

De grondwet van Suriname maakt geen melding van deze Binnenlandse bestuurssystemen, het traditionele bestuur. Dat het traditionele bestuur desalniettemin wel degelijk erkend is,

⁶ De Ware Tijd van 21/02/06

⁷ Zie o.a. Pavion, DL, 1987, p.56 e.v.

blijkt onder meer uit de toelagen die de dignitarissen van de staat ontvangen, maar ook uit het feit dat zij bij uitlopende kwesties worden geconsulteerd en uit de toenemende bemoeienis van de staat met dit bestuursstelsel die soms aanleiding geeft tot frustraties en interne spanning in de marrongemeenschappen, recentelijk de ordening van de opvolger van Gaanma Songo door het staatshoofd in Paramaribo. Dat gebeurde voordat er hierover algemene consensus was bereikt bij de stam der Saamaka. Het gezag van marrondignitarissen wordt aan twee zaken ontleend:

- het mandaat van de voorouders (geestelijk/goddelijk mandaat)
- zijn/haar optreden als dignitaris.

De traditionele functies binnen het bestuursstelsel van de Marrons zijn:

1. Gaanma (Grootopperhoofd, stamhoofd) gaat over de hele stam;
2. Edi Kabitin:
 - * vice Grootopperhoofd, vervangt de Gaanma;
 - * hoofd Opperhoofd, geeft leiding aan een geografisch deel waar stamgenoten wonen;
3. Kabitin (Opperhoofd): belast met de leiding van een dorp, of groep dorpen.
4. Basia: assistent van de Kabitin.

De opvolging is in principe matrilineaire, op voordracht van de geest van de overleden gezagsdrager.

Voorafgaande instemming van de geestelijke wereld is een ontbindende voorwaarde voor erkenning door de geestelijke wereld. Benoeming en ordening zijn voor het leven. Een eenmaal benoemd en geordend dignitaris mag, ook als de procedure niet correct is toegepast, niet bedanken of worden afgezet. Gebeurt dat toch, dan zullen de voorouders hem/haar ter verantwoording roepen (= "doden"). Blijft hij/zij in functie, dan geniet hij/zij alleen seculier gezag. Pleegt hij zelfmoord, dan kan 'Kunu' (wraak- en beschermgeest⁸) hieruit ontstaan voor de mensen die hem in het zadel hebben geholpen. Ook zij die hem/haar als dignitaris accepteren, zullen door de voorouders voor nader uitleg worden opgeroepen (= "doden"). Daarnaast zullen de voorouders degenen die verantwoordelijk zijn voor de incorrecte toepassing van de procedure ontbieden (= "doden"). Dit complexe sanctiestelsel maakt dat men uiterst voorzichtig te werk gaat in de opvolging van een overleden dignitaris, vooral als het om het overdragen van oorspronkelijke vrede-stok, Fii Paauw⁹ gaat.

Tot ongeveer de jaren tachtig kwamen vrouwen niet in aanmerking voor het kapitanambt, wel voor het basia-ambt, de vrouwelijke Basia, maar die had een lager aanzien en kreeg een lagere toelage (honorarium) van de Staat. Vanaf de jaren tachtig is er verandering hieraan gekomen. Er worden nu mondjesmaat ook nieuwe vrouwelijke Kabitin benoemd, maar waarschijnlijk nog geen Fii Paauw Kabitin. Als dit klopt zou het kunnen duiden op ongelijke behandeling. Een Fii Paauw Kabitin heeft in het algemeen meer aanzien dan een moderne "politieke" Kabitin. Het gaanma-ambt is tot nu toe voorbehouden aan de man.

4.5.3 Communicatie

Communicatie is een basisbehoefte van de mens en tevens een voorwaarde voor een samenleving. Zonder communicatie is samenleven met elkaar onmogelijk. Voor de Surinaamse samenleving betekent dit dat men met elkaar moet kunnen communiceren. Waar onderlinge communicatie gebrekkig is, kunnen er over en weer vooroordelen/stereotyperingen de dienst uitmaken en wederzijds wantrouwen de boventoon voeren. Dit wantrouwen was nodig in de marronage en de periode daarna. Maar nu communiceert de hele wereld met elkaar, culturen ontmoeten en leren van elkaar en de marronsamenlevingen kunnen niet eens op een redelijke en minder tijdrovende manier intern en met de rest van Suriname communiceren, laat staan met de rest van de wereld.

⁸ Pavion, DL, 1987, p.67 e.v.

⁹ Oorspronkelijk uit het vredesakkoord van 1762 "teken van vrede stok": vredesstok

Het belang van interne communicatie werd al vroeg door de Marrons onderkend, en later ook die met de koloniale overheid. Intern werd de Apinti hiervoor in gezet. Via de Apinti kond men gevoelige informatie in codes doorgegeven. Ging het om een redelijke afstand, dan werden getrainde boodschappers op pad gestuurd. Dit was een zeer tijdrovende en dure aangelegenheid, maar dat is tot de dag van vandaag niet wezenlijk veranderd.

De communicatie tussen dorpen onderling en met het kustgebied, gaat van mond tot mond, van ene persoon naar de andere per boot, en dus steeds een tijdrovend en kostbare aangelegenheid. De hoge transportkosten die hiermee gemoeid zijn leggen een enorm beslag op de al schaarse middelen van bestaan, terwijl de rest van de wereld profiteert van de gigantische voordelen, waaronder het openbreken van marktgrenzen, die Internet met zich heeft meegebracht.

Het inzetten van moderne communicatiemiddelen zal leiden tot een verbeterde communicatie tussen het Binnenland en de rest van Suriname en de wereld, en daardoor tot meer betrokkenheid bij de democratie, voorlichtingsactiviteiten en onderwijskansen van de binnenlandbewoners en dus tot een grotere nationale welvaart.

5. Beleidskader

De vereniging SaMON is om tweeërlei redenen in het leven geroepen.

Op de eerste plaats om de beleids- en uitvoeringscapaciteit van de lidorganisaties te vergroten, en waar nodig coördinerend op te treden. De lidorganisaties zijn allemaal vrijwilligersorganisaties zonder enige professionele ondersteuning. De vrijwilligers hebben allemaal volle dagtaak bij hun werkgevers, of zijn studenten die naast hun studies allerlei bijbaantjes moeten hebben om het hoofd boven water te houden. Dit maakt dat er alleen op incidentele basis gedacht en gewerkt wordt aan projecten. En als men zover komt om een project in Suriname uit te voeren, wordt men geconfronteerd met vergelijkbaar probleem als in Nederland. Ook in Suriname zijn de marronorganisaties vrijwilligersorganisaties zonder enige professionele ondersteuning.

Op tweede plaats om beleids- en uitvoeringscapaciteit van marronorganisaties in Suriname te vergroten en deze in te zetten bij beleidsformulering en -uitvoer.

Het dilemma waarmee SaMON nu worstelt, is dat de eerste aanzet tot een professionele aanpak aan beide zijden van de Atlantische Oceaan, gepleegd moet worden door vrijwilligers, die, zoals eerder is opgemerkt, bijna niet aan toe komen. Doorbreking van deze vicieuze cirkel is dan ook een primaire doelstelling van dit beleidsplan.

5.1. Taken

Zoals hierboven is aangegeven valt de taak van SaMON geografisch gezien in tweeën uiteen, namelijk: Nederland en Suriname.

Primair moet SaMON de lidorganisaties in Nederland aansterken zodat zij zelf tot een systematischer aanpak van doelrealisatie kunnen komen. Dit veronderstelt dat SaMON zelf deze vertaalslag naar systematisch beleidsmatige aanpak moet maken. Dit houdt in dat er hiervoor taken/thema's moeten worden ontwikkeld en wanneer uitgevoerd ertoe leiden dat SaMON een aanbod creëert ten behoeve van de verdere professionalisering van de lidorganisaties, en daardoor ook zichzelf.

Daarnaast zal SaMON de lidorganisaties bijstaan bij de realisatie van projecten. Deze taak vloeit voort uit de doelstellingen van de lidorganisaties en hieraan gerelateerd de eigen doelstelling van SaMON. De meeste lidorganisaties hebben de pretentie projecten in Suriname uit te (laten) voeren. Alle lidorganisaties lopen tegen het probleem wat al eerder is gesignaleerd: gebrek (of het ontbreken van) aan met name beleids- en uitvoercapaciteit. Het gebrek aan beleids capaciteit zou door de intensieve contacten tussen de marronorganisaties in Nederland en Suriname bij gebruikmaking van digitale en andere mogelijkheden voor een deel kunnen worden opgelost door samenwerking.

Het gebrek aan fysieke uitvoercapaciteit echter, is een probleem van andere orde, dat je niet kan oplossen door andere dan het fysiek inzetten van goed gekwalificeerd lokaal en of buitenlandse personeel met directe aansturing door SaMON. Maar SaMON heeft nog geen vestiging in Suriname. Een vraag die zich in dit kader heeft aangediend is of er bundeling van marronorganisaties in Suriname zal worden nagestreefd of niet. Een antwoord daarop is dat SaMON vooralsnog dat niet zal nastreven, maar dat SaMON zelf een uitvoerunit in Suriname opzet die openstaat, of sterker nog, die samenwerking met andere organisaties stimuleert.

5.2 Doelgroepen

Uit onze contextanalyse blijkt dat kinderen, jongeren, vrouwen en ouden van dagen het moeilijkst hebben. Zo hebben we laten zien dat het droevig gesteld is met het onderwijs. Het boslandkind begint de basisschool met achterstand en behoudt deze. Het niveau van het onderwijs is ver beneden van dat van het kustgebied. We hebben ook laten zien dat er geen vervolgonderwijsmogelijkheden zijn.

Voor jeugd en jongeren zijn er geen activiteiten. De jongeren verslijten hun tijd met allerlei experimenten die in deze omgeving mogelijk zijn. De basisschoolkinderen, voor zover er een school aanwezig is, hebben na school geen andere activiteiten dan zwemmen in de rivier.

De dorpsgemeenschappen draaien voor een groot deel op vrouwen die het wonen in de eigen dorpen hebben verkozen boven het wonen in een krot in Paramaribo e.o., of door sociaal-economische problemen daartoe gedwongen. In het algemeen zijn het vrouwen met opgroeiende kinderen die bovendien hun ziek/oud geworden (groot)ouders moeten verzorgen. Voorts hebben we laten zien dat er een gat is in de bevolkingsopbouw: je vindt voornamelijk veel jonge kinderen met hun moeders en oude van dagen. Een aanzienlijk deel van de productieve bevolking is vanwege het ontbreken van werkgelegen e. a. voorzieningen of naar Paramaribo vertrokken of naar Frans Guyana.

Met het bovenstaande hebben we de doelgroepen waarop SaMON zich de komende 5 jaar in Suriname wil gaan richten omschreven, namelijk: KINDEREN & JONGEREN, VROUWEN EN OUDEN VAN DAGEN.

Hieronder volgt een opsomming van de verschillende Programma die wij de komende jaren willen gaan uitvoeren. Een uitgebreide beschrijving van de verschillende programma's volgt bij de nadere uitwerking van de verschillende programma's. Het gaat hier primair om het aangeven van de hoofdlijnen, pijlers van ons beleid in de komende 5 jaar.

5.3 Werkwijze

De problematiek m.b.t. uitvoering van projecten in het Binnenland kennende, zal SaMON de volle verantwoordelijkheid dragen voor zowel de besteding van fondsen die zij ten behoeve van de uitvoering van haar Programma heeft geworven als de uitvoer ervan. Of SaMON nu lokale organisaties bij de uitvoer inschakelt of niet, SaMON blijft naar de geldgevers toe eindverantwoordelijk. We noemen deze werkwijze de lijnwerkwijze: de lijn (SaMON) verbindt de geldgever (donor) met de geldontvanger (de belanghebbenden). De lijn is kort en transparant. Er is maar één verantwoordelijke in de projectfase, namelijk SaMON, en één verantwoordelijke na de projectfase, de belanghebbenden.

Op de eerste plaats lokaliseert SaMON samen met de belanghebbenden de meest logische oplossing voor een door hen ervaren probleem dat binnen het programmabeleid van SaMON valt. De gevonden oplossing is dan een projectidee, dat verder samen zal worden uitgewerkt tot een project. Al in deze fase moet duidelijk zijn wie verantwoordelijk zal zijn voor de duurzame continuering van de projectresultaten: de producten of diensten. De eigenaar is de lokale gemeenschap met aanwijsbare verantwoordelijken en hoe de te bereiken projectresultaten zullen worden onderhouden. De onderhoudskosten kunnen voor bepaalde tijd t.b.v. de overgang worden opgenomen in de projectbegroting. Er wordt een kernteam van verantwoordelijken geformeerd en geïnstalleerd.

SaMON gaat met het projectplan aan de slag om fondsen te werven. En rapporteert voortdurend aan het kernteam over de stand van zaken m.b.t. de geldwerving. Na de fondsenwerving wordt een moment bepaald voor overleg met het kernteam en andere belanghebbenden: is de situatie nog wel dezelfde? Er volgt een presentatie van de beschikbare middelen en de kosten (inclusief die van het kernteam) die gemaakt gaan worden om de beoogde resultaten te bereiken en een vlotte overgang van projectfase naar reguliere fase te borgen. Er wordt vervolgens een startmoment voor de uitvoer en de evaluatiemomenten met het kernteam afgesproken.

Na de uitvoer van het project wordt een eindevaluatie met de belanghebbenden uitgevoerd, en de projectproducten of -diensten aan het kernteam namens de belanghebbenden overgedragen.

6. Programma

SaMON heeft het te voeren beleid voor de komende jaren ondergebracht in een aantal pijlers.

Deze pijlers noemen we Programma's. SaMON zal zowel bij de werving van fondsen als bij de uitvoer zo programmatisch mogelijk te werk zal gaan. Wij gaan ons de komende beleidsjaren richten op de volgende Programma's die wij in Nederland en Suriname hebben geïdentificeerd.

6.1 Nederland

6.1.1 Secretariaat.

Zoals wij eerder hebben aangegeven zullen wij in Nederland een Secretariaat opzetten om de vrijwilligers te ontlasten en ondersteuning te bieden aan met name de lidorganisaties.

6.1.2 Draagvlak Verbreding en Communicatie

Zoals we eerder hebben gezien bij het beleidskader, wil SaMON zich van 2008 t/m 2012 vooral richten op en vanuit Nederland voor Suriname. In Nederland zal SaMON zich primair richten op deskundigheidsbevordering van de aangesloten lidorganisaties, draagvlak verbreding voor (ontwikkelings)samenwerking en fondsenwerving. De kapstok, het Programma, waaraan wij deze groepen activiteiten ophangen noemen we Draagvlak Verbreding en Communicatie.

6.2 Suriname

6.2.1 Secretariaat in Suriname

We hebben eerder opgemerkt dat SaMON nog geen Unit/Bureau in Suriname heeft. Dit is echter een belangrijke voorwaarde om activiteiten in Suriname uit te voeren. We gaan daarom mogelijkheden zoeken en creëren om een secretariaat in bij voorbeeld Paramaribo op te zetten.

De volgende programma's zullen t.b.v. en samen met Suriname worden uitgewerkt en vertaald in voor ons behapbare programma's.

6.2.2. Onderwijs, voorschool en vakopleiding

Centrale doelstellingen zijn dat het boslandkind zonder achterstand de lagere school start en deze zonder achterstand verlaat. We zullen goed voorschoolse programma ontwikkelen met de ouders en deze en andere ouders in latere fasen meer geïnteresseerd te krijgen in ouderenparticipatie op school.

Verder gaat het om vakopleidingen die tevens ten goede komen aan de verbetering van de economische situatie van betrokkenen. Te denken valt aan bij voorbeeld aan landbouw-/tuinbouw-/bouwvakonderwijs dat tevens positief bijdrage levert aan voedsel- en inkomenszekerheid.

6.2.3 Jeugd en Jongerenwerk

Het gaat hier om het creëren van zinvolle en vormende activiteiten voor jeugd en jongeren. De activiteiten zullen in het preventieve jeugd- en jongerenwerk liggen, bij voorbeeld sport,

jeugd en jongeren kampen, Jongeren uitwisselingsprogramma's, scholing/verbetering van arbeidsmarktpositie, etc.

6.2.4 Traditioneel Gezag

Het Traditioneel Gezag zodanig te (laten) trainen en toe te rusten zodat beter in staat is nieuwe ontwikkelingen te initiëren en deze zodanig te begeleiden dat die zonder problemen kunnen worden opgenomen in het bestaande enerzijds, en anderzijds het traditionele bestuursstelsel intern zodanig samen verder te ontwikkelen zodat het beter in staat is nieuwe bestuurlijke kansen te zien en deze op te pakken.

6.2.5 Ouderenzorg

De ouderen zijn de "bibliotheken en archieven" van het Binnenland. Hoe langer en gezond zij kunnen leven, des te beter voor de overdracht van kennis en vaardigheden. Onderzocht zal worden hoe een zodanige ouderenzorg opgezet kan worden dat die tevens bijdraagt aan de verdere ontwikkeling van de dorpsgemeenschap en verbetering van de levensomstandigheden van de ouden van dagen.

6.2.6 Gezondheidsvoorlichting

Het gaat hier om een manier van gezondheidsvoorlichting te vinden en uit te voeren die beter aansluit bij de belevings- en gedachtewereld van de Marrons.

6.2.7 Voedsel- en Inkomenszekerheid.

SaMON zal nagaan hoe voedselzekerheid gekoppeld kan worden aan vakopleidingen in de land- en tuinbouwsector. Verder zal SaMON gedachten en programma ontwikkelen die de lokale economie stimuleren. We denken bij voorbeeld aan vervaardigen van bouwmaterialen in het Binnenland zelf voor de bouw en onderhoud van woningen, het inzetten van lokale bouwvakkers en "on the job" training van jongeren tot gekwalificeerde bouwvakkers. Wat wij tot nu toe waarnemen is dat organisaties die in het Binnenland huizen bouwen/renoveren alles uit het kustgebied meenemen en de lokale bouwvakkers en anderen maar werkloos moeten toekijken.

6.2.8 Spaar en Credit

Een probleem voor de mensen in het Binnenland is dat zij geen credit van banken kunnen krijgen omdat zij geen onderpand hebben. Hierdoor wordt het onmogelijk voor bewoners om zelf in hun gemeenschap te investeren. SaMON zal de haalbaarheid voor het opzetten van een Spaar- en Creditsysteem onderzoeken en (laten)opzetten.

7. Financiering

SaMON zal voor de realisatie van doelen fondsen werven. Daarvoor zal SaMON verschillende mogelijkheden aanboren, afhankelijk van het te financieren Programma of Project.

7.1 De achterban van SaMON in Nederland.

In Nederland wonen er naar schatting 40.000 Marrons. Zij vormen samen met hun vrienden en (marron) organisaties de directe achterban van SaMON in Nederland. Door middel van gerichte voorlichting zal worden geprobeerd de achterban te interesseren in de Programma's en Projecten van SaMON.

7.2 Fondsen en andere particuliere organisaties

Nederland kent veel fondsen, particuliere verenigingen en stichtingen die bereid zijn om projecten te financieren die in hun doelstellingen voorkomen. Wij zullen onze Programma en Projecten uitwerken en ter (mede)financiering aanbieden. Daarnaast zal SaMON onderzoeken waar programmatische samenwerking met fondsen e.a. organisaties mogelijk is.

7.3 Overheid

Een deel van het beleid van SAMON zal passen binnen het beleid van de Nederlandse overheid, cq. de Europese Unie en de Surinaamse overheid. Waar dat het geval is zullen wij

onze Programma's en Projecten ter financiering aanbieden. We denken bij voorbeeld aan de Millenniumdoelstellingen van de Nederlandse en Surinaamse overheid en andere mogelijkheden binnen Buitenlandse Zaken/Ontwikkelingssamenwerking. Daarnaast zal SaMON de tot nu toe ervaren samenwerking met de Surinaamse minister van Regionale Ontwikkeling (RO) verder uitbouwen.

7.4 Erfstellingen en legaten

SaMON zal zich sterk maken om aangemerkt te worden als een Goede Doelen Organisatie en folder- en andere voorlichtingsmaterialen ontwikkelen die de aandacht van de achterban e.a. vestigen op deze inkomensmogelijkheid voor SaMON.

7.5 Andere bronnen

SaMON zal de mogelijkheid voor sponsoring door bedrijven en andere organisaties onderzoeken en eventueel beleid daarop te richten, met daarin voorwaarden van SaMON.

8. Organisatie

SaMON is een vereniging naar Nederlands recht. De Ledenvergadering is het hoogste orgaan van de vereniging. De leden van de SaMON zijn organisaties (verenigingen en stichtingen). De vereniging telt op het moment 11 leden.

8.1 Het bestuur

Het bestuur van SaMON is verantwoordelijk voor de organisatie. Op het moment telt het bestuur 5 leden.

8.2 Werkorganisatie: het secretariaat van SaMON in Nederland en Suriname

SaMON zal gaande weg ertoe overgaan werkorganisaties in Nederland en Suriname op te zetten.